

MOSTOVI



Šolsko leto 2013/2014

VSEBINA

1. Literarni prispevki
2. Likovni prispevki



Klemen Vrankar, 8. a



Ajda Troha, 9. b

MOSTOVI

Glasilo Osnovne šole Križe.

Prispevke sta uredila Mitja Spreizer in Nataša Dovžan z učenci novinarsko-fotografskega krožka.

Naslovnico sta oblikovala Štefan Terziev in Lina Mešič. Avtor slike na naslovnici je Karmen Perko.

Likovni prispevki so narejeni pod vodstvom Dragice Štalc.

Časopis je urejal tudi tiskarski škrat.

Oblikovala Nataša Dovžan.

Šolsko leto 2013/14

IZLET

Nekoč sem šla na morje
in jedla krušne skorje.
Prišel je še galeb,
ki bil je neznansko lep.

Ribam sem dala veliko skorje,
saj je veliko to modro morje.

Prišel je še morski konjiček,
mali rjavi drobceni ptiček.

Obiskala sem še Bled
in si kupila velik moder sladoled.

Mmm, kako je slasten
in prav tako pošasten.

Rada pa bi šla
še na sladoleda dva.

Na žalost grem na krov,
ker z ladjo grem domov.

Doma lepo mi je,
ker lahko počnem vse.
Rada jem rdečo peso,
s tem pobarvam še zaveso.
Poiskala bom copat,
potem pa pojdem spat!

Katja Bodlaj, Sanja Remškar, 3. b



Taja Dodić

KAJ POČNEM NA MORJU?

Kmalu gremo na morje,
radi imamo motorje.
Peljali se bomo s čolnom
in ne s klovnom.

Zdajle pišem pesem,
moj prijatelj pa je resen.
Potem pa sem dobil darilo,
to je bilo vozilo.

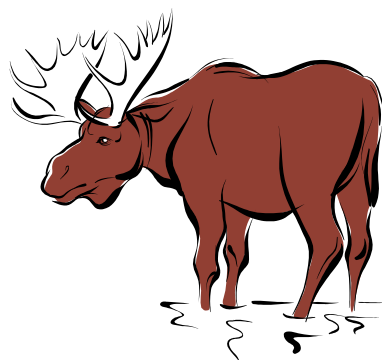
Gremo domov,
ker smo nabrali sol.
Mama je skuhala kosilo
in v lonec dala milo!

Klementina Markovič, Jure Jordan, Lenart Zaletel, 3. b

LOS

Los je velik in močan,
 pa tudi zelo zaspan.
 Travo melje, vodo pije,
 pa se za grm skrije.
 V grmu pa so kače,
 ki ga pikajo za hlače.
 Los pa zakriči:
 Au au au, to zelo boli!
 Mamica pa ga miri,
 naj vendarle zaspi!

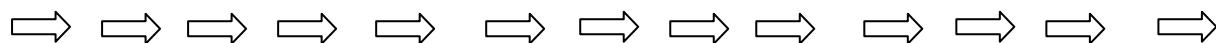
Loti Leban, Matic in Nejc Kert, 3. b



MIŠKA SI JE STRGALA TREBUŠČEK

Nekoč je živela miška, ki je stanovala v ledeni hišici. Nek mrzel dan se je odpravila na sprehod. Ker ni pazila, se je nasadila na ledeno svečo in si strgala trebušček. Odšla je do prijazne gospodinje in jo prosila, naj ji zašije trebušček. Gospodinja je v zameno hotela hrano. Miška je šla v trgovino in kupila hrano. Prodajalka je rekla, naj ji da njene brke. Odšla je do frizerja in ta je v zameno hotel vodo. Stalila je svojo hiško in mu jih prinesla. Prodajalka je dobila brke, gospodinja hrano in miški zašila trebušček.

Sanja Remškar, 3. b





Anja Krničar

ROJSTNI DAN TONČKA IN JANEZKA

Sladoledek Tonček in prijatelj bonbonček Janezek sta najboljša prijatelja. Nekega dne pa je Tonček pozabil na Janezkov rojstni dan. Janezek je bil seveda zelo žalosten in sta se sprla. Jezna sta bila drug na drugega, dokler ni prišel Tončkov rojstni dan. Tokrat tudi Janezek ni prišel na rojstnodnevno zabavo. To se je nadaljevalo sedem let. Po sedmih letih je prišel Nezemljan Rok, ki je izumil čelade za prijateljstvo. Vsakemu je nataknil eno čelado in zopet sta bila prijatelja. Nezemljan pa je zadovoljen odšel.

Loti Leban, 3. b

NERODNI KONJ ZA EN DAN

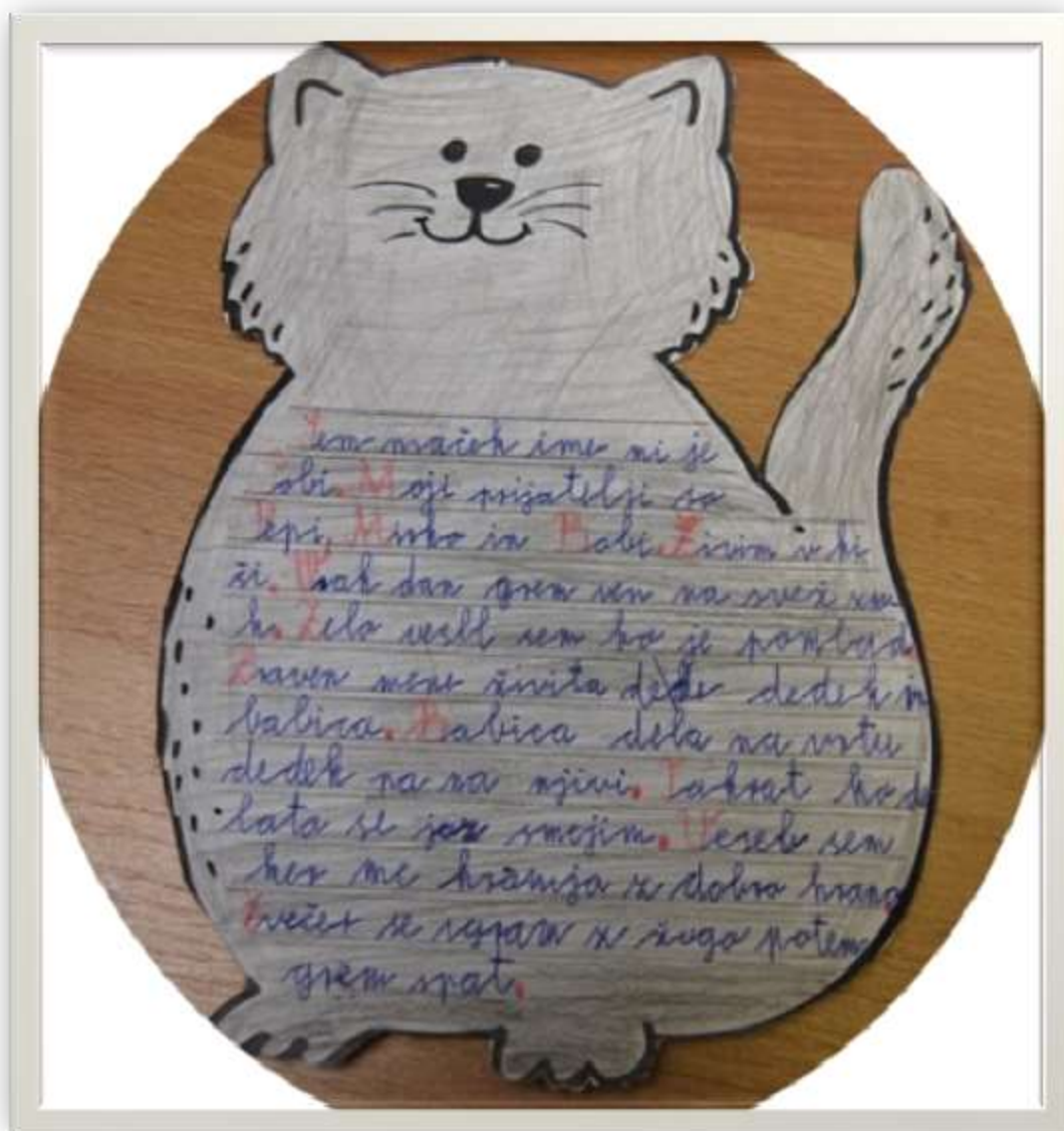
Nekoč je živel konj, ki mu je bilo ime Spike. Bil je lep in pameten. Imel je veliko prijateljev. To so Suzi, Liza, Tedi in Pufi.

Nekega dne je odšel Spike s prijatelji v park. Igrali so se različne igre. Čez nekaj časa so postali lačni. Spike je naenkrat zagledal zelo lepo rožo. Videti je bila užitna. Spike jo je hotel pojesti in to je tudi storil. Zdaj je postal najbolj neroden konj na svetu. Na srečo je bil neroden samo za en dan, saj obstaja protistrup. Hitro je

odhitel k dedku. Na poti se je spotaknil ob bananin olupek. Ko je padel na tla, je tako zaropotalo, da je dedek mislil, da je potres.

Spike je povedal dedku, kaj se je zgodilo. Dal mu je protistrup. Tako je bil Spike spet normalen konj.

Klementina Markovič, 3. b



Domen Bodlaj, 2. a

HIŠNA ZGODBA

Vstopila sem v dvigalo in pritisnila gumb za osmo nadstropje. Toda dvigalo je ovijala 9 metrov dolga kača. Zelo sem se prestrašila. Kača je dvigalo potegnila v pritličje. Tam sem videla gospo Marjanico. Kače ni gledala v oči. Izstopila sem iz dvigala in gospo Marjanico vprašala, kaj se je zgodilo. Gospa mi je rekla, naj kače ne gledam v oči, saj bom okamenela. Ubogala sem jo in kače nisem gledala v oči. Stekli sva po kanalizaciji. Takrat pa je kača pojedla strup in umrla.

Vsi, ki so okameneli, so spet hodili. Gospa Marjanica pa mi je kupila sladoled. Prav takrat pa je na stojnico prilezla 5 metrov dolga kača. Z gospo Marjanico sva se samo zasmejali in mirno pojedli sladoled.

Katja Bodlaj, 3. b

MOJ NAJKRAJŠI DAN

Moj najkrajši dan je bil dan prvega svetega obhajila. Dan prvega svetega obhajila je bil kratek, ker je bil lep in zanimiv, ker so na obisk prišli: starejši bratranec Dejan, mlajši bratranec Jakob, teti Alja in Irenca ter stric Dejan. Pa še ata Janez in mama Jana. Vsi so bili najboljši sorodniki, kot teta Sergeja, ki sem jo pozabil omeniti. To je bil najkrajši dan mojega življenja.

Miha Leskovšek, 3. a

MOJ NAJKRAJŠI DAN

Enkrat med počitnicami me je ati peljal v vojaški muzej v Pivko. Tam je bilo veliko vozil. Zgodba se začne takole. Ko smo prišli v muzej, smo pojedli sendvič. Takrat je prišla vodnica z očali. Bila je



prijazna. Rekla je, da je muzej odprt. Tam so bili tanki, žerjav, vozilo za prevažanje mostu, topovi, bojno letalo, bombe, puške. Najbolj mi je bil vseč mitraljez. Bil sem celo v podmornici Zeti, ki je naša edina podmornica. Zanimivost podmornice je, da je lahko preplula do italijanske obale. In tako se je končal moj najkrajši dan.

Blaž Zabret, 3. a

MOJ NAJDALJŠI DAN

Moj najdaljši dan je bil, ko smo belili stene. Na koncu beljenja sem morala očistiti tla. Čiščenje tal je trajalo približno dve uri. Ko sem končala, nisem mogla gledati televizije, ker je sploh ni bilo, ker je oče moral pobeliti izza televizije. V zgornjem nadstropju smo tudi imeli televizijo, vendar ni imela zanimivih programov. Nisem mogla niti brati, ker sem vse knjige že prebrala. Tudi po trampolinu nisem mogla skakati, ker me je bolel hrbet. Na koncu sem ležala na kavču in jedla sendvič. Sestrica me je malo pozneje nagovorila, naj se grem z njo igrat. Potem sem pojedla večerjo, si umila zobe, se stuširala in odšla spat. In to je bil moj najdaljši dan.

Ana Čosić, 3. a

MOJA NAJDALJŠA URA

Ko sem vstopil v čakalnico, je bilo tam veliko ljudi. Na srečo pa sta dva prišla samo po recept za cepljenje. Čakal sem, čakal, a čakala sva jaz in mami predolgo, zato pa je mami vprašala, kdaj bova prišla na vrsto. Zdravnica je povedala, da je najin termin jutri.

Matic Slabe, 3. a

MOJA NAJKRAJŠA URA

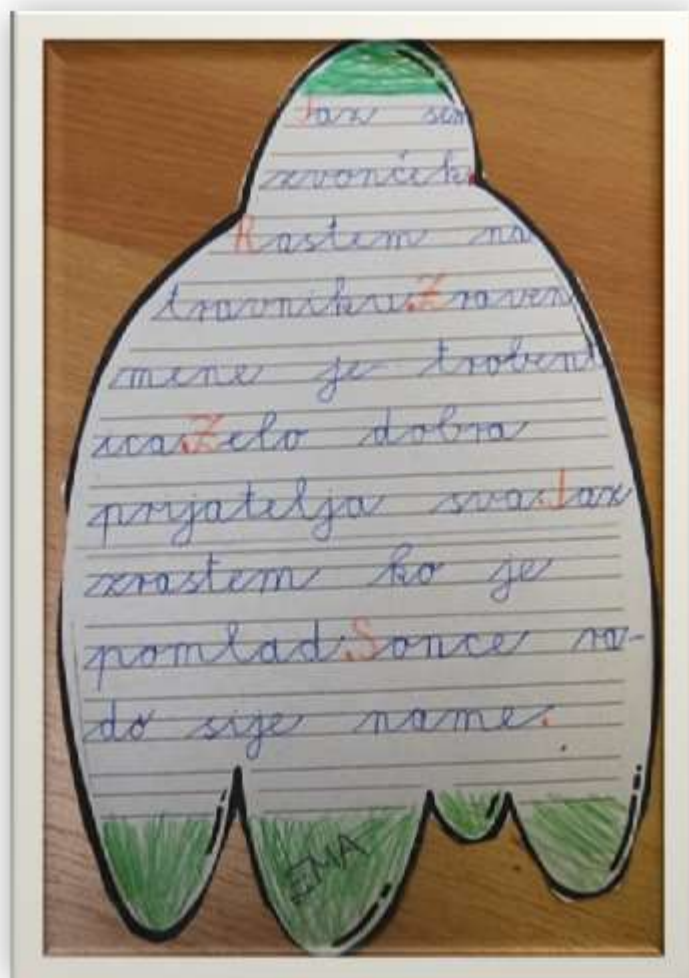
Bil je četrtek. Druga ura je bila športna. Vsi smo se napravili v športno opremo. Šli smo v telovadnico. Najprej smo se ogreli z gimnastičnimi vajami, potem smo se šli igro Ravbarji in žandarji, ki je zelo hitro minila. Nato pa smo se šli še igro Med dvema ognjema. V tej igri sem zelo dober. Te igre je bilo zelo hitro konec, ker smo zmagali. Bilo je konec ure in šli smo v razred. Mislil sem, da je ta ure trajala samo petnajst minut.

*Martin Jekovec, 3. a***DEŽELA ŠAMPONIJA**

V deželi Šamponiji so živeli zajci, ježi in veverice. V tej deželi je bilo vse čisto. Ceste so bile čiste, vsak list na drevesu se je bleščal, vsi brlogi so bili čisti, vse dupline so se bleščale v soncu. Na drugem koncu tri milje stran je bila dežela Umazanije. V tej deželi so živeli dihurji, mrhovinarji, lazarji, polži in kače. V tej umazaniji so se živali počutile lepo. Kmalu se je v obe deželi naselila bolezen. Šamponcem je bilo jasno, da prebivalci Umazanije obolevajo zaradi nesnage. Čudili pa so se, da je bolezen napadla tudi njih. Poklicali so staro učeno sovo. Razložila jim je, da so s čistili pretiravali in se z njimi zastrupili. Umazanci so od takrat naprej malo bolj čisti, Šamponci pa malo manj. Zdravje se ve vsem povrnilo.

Matic Slabe, 3. a

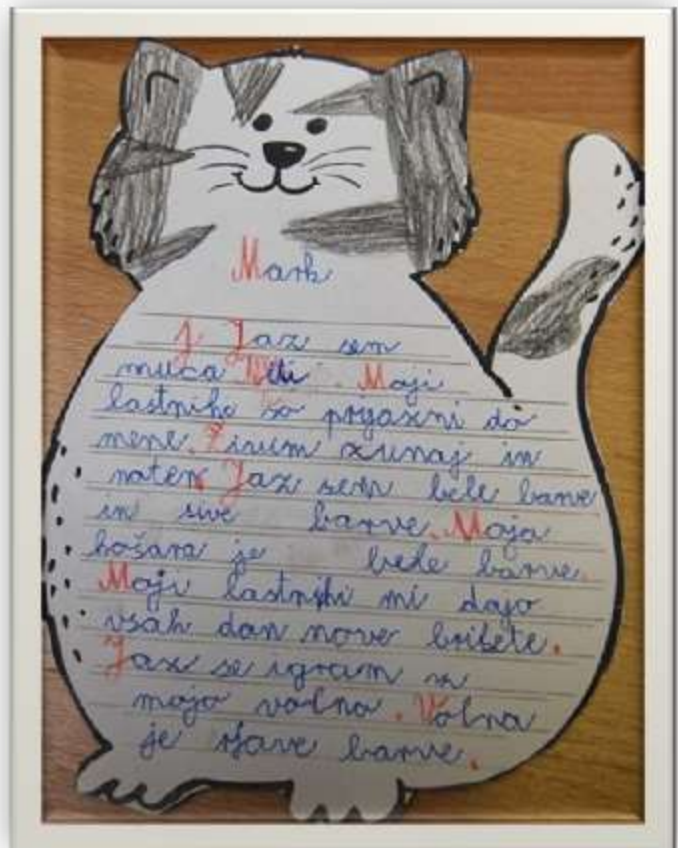
Saška Kondić, 7. b



Ema Isabel Simon, 2. B



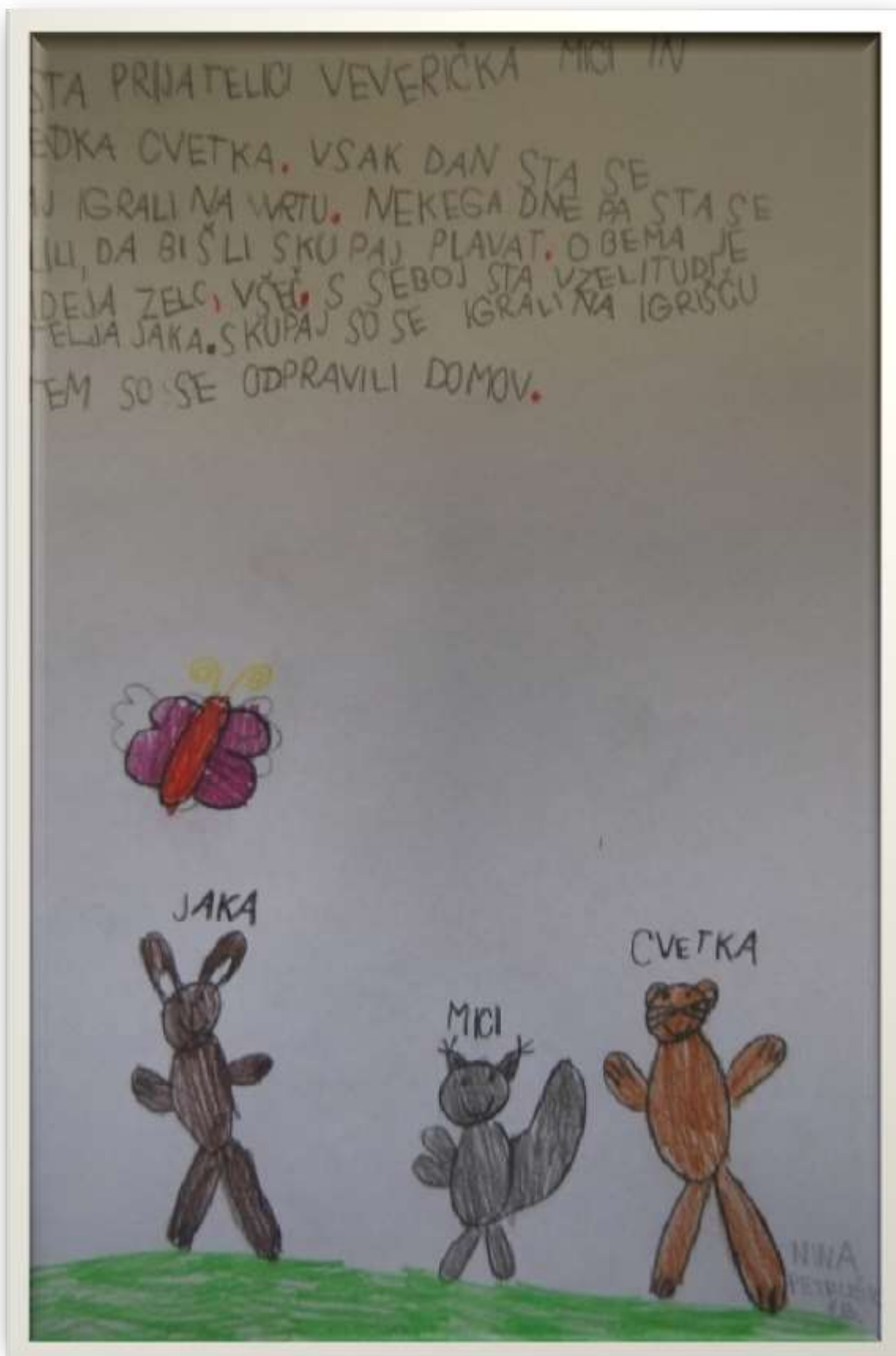
Žan Škrjanc, 9. a



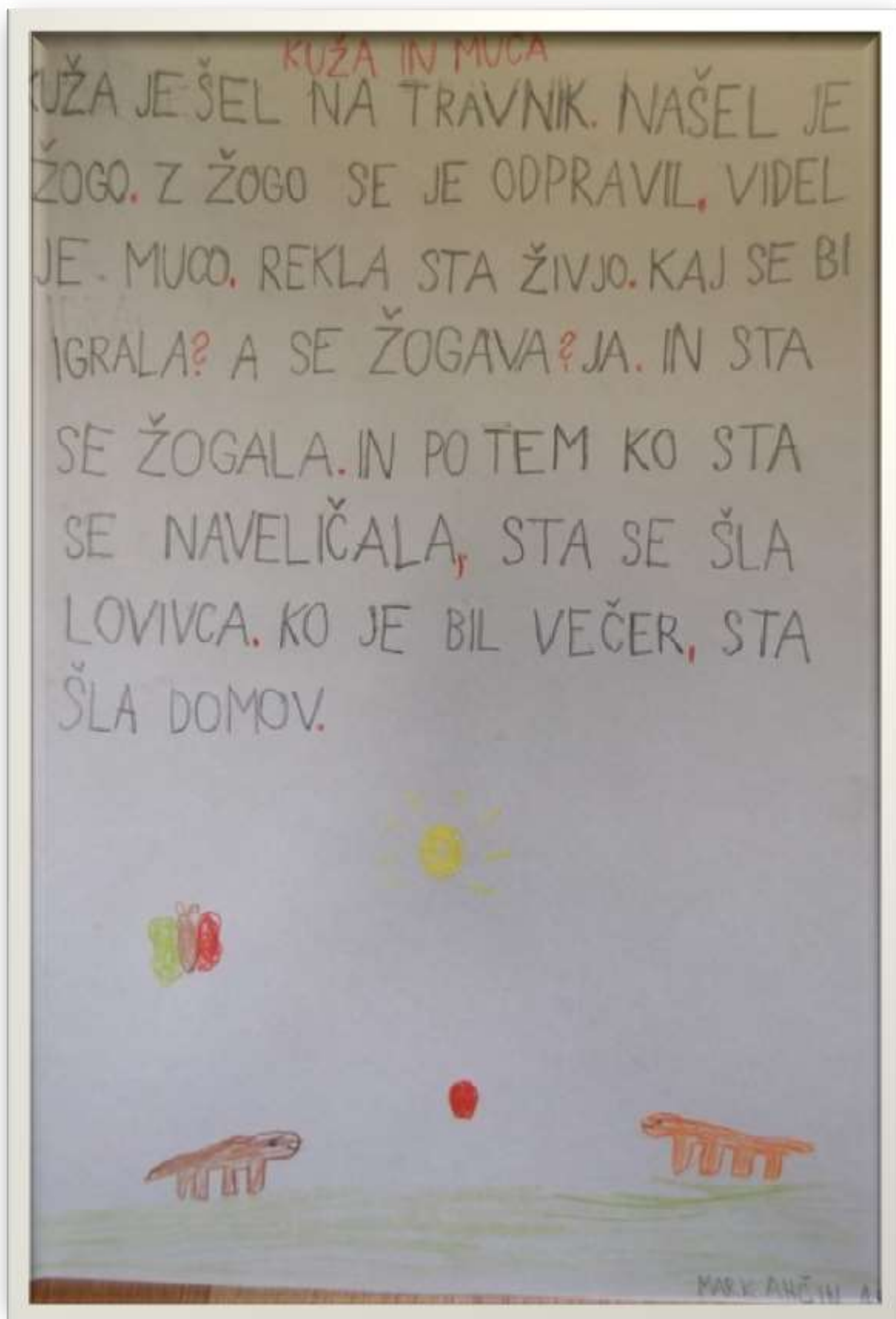
Mark Bele, 2. b



Nejc Šmon, 2. b



Nina Petrušič, 1. b



Mark Ahčin, 1. b

ČISTUNI PROTI UMAZANCEM

V deželi Šamponiji živijo Čistuni. Čistuni nič ne počivajo, samo brišejo, pomivajo, sesajo in vsake najmanjše smeti jih je strah. Poljubiti bojijo se še lastne otroke. Njihova sosednja dežela pa je dežela Packarija. V deželi Packariji živijo umazanci. Umazanci samo ležijo. Nikoli se ne stuširajo, si ne umijejo zob. Povsod okrog njih ležijo smeti. Nekega dne pa Umazanci niso vedeli kam dati smeti, ker ni bilo več prostora. Zato so smeti odlagali v deželi Šamponije. Čistune je to zelo motilo, zato so šli v deželo Packarijo. Sklenili so, da bo vojna, Čistuni proti Umazancem. Ker na koncu noben ni preživel, sta deželi postali samo ena dežela. Dežela Čisto in umazano. Tam so se naselili čisti in umazani. In tako je še najboljše.

Ana Čosić, 3. a

ZLATA RIBICA

Živel so kralj in trije sinovi. Na dvorišču so imeli zlat vodnjak z zlatimi ribicami. Tudi njihov grad je bil iz čistega zlata. A vsako noč je bila ena ribica več. Kralj je razglasil, da tisti, ki ujame to žival, ki prinaša ribe, dobi dva milijona lurov. Vsi vaščani so videli razglas in vsoto denarja. Odločili so se za sodelovanje v iskanju živali. Vsak večer so budno sedeli ob vodnjaku, a ni bilo ne duha ne sluha o kakšni živali. A vseeno je bila v vodnjaku vsako jutro ena ribica več. Potem pa se je našel mladenič, ki je bil tako pogumen, da je skočil v vodnjak. Ugotovil je, da je vodnjak povezan s čarobnim ribnikom, kjer živijo zlate ribice. Za dokaz je eno shranil v kozarec in jo odnesel kralju. Za nagrado je dobil obljubljen denar. Ribica pa se je spremenila v deklico, ki je postala mladeničeva žena.

Urh Perko, 3. a

VPRAŠANJA SRCA

Čemu pesnik piše pesmi?

Da branje traja večno.

Čemu se učimo besede?

Da pamet postane pametna.

Tinkara Bajd, 2. a

Zakaj srce ne najde poti?

Ker, ko najde ljubezen, ga nič ne ustavi.

Mark Berger, 2. a

Čemu so sanje različne?

Da se ne dolgočasimo.

Čemu pisatelj piše knjige?

Da se nežne knjige dotaknejo nežne osebe.

Pika Doles, 2. a

Zakaj te prešeren nasmeh zadane?

Ker te sreča objame.

Bor Draksler, 2. a

Zakaj ptice letijo?

Ker jih noge bolijo.

Taša Mau Muzik Mandeljc, 2. a



Anja Krničar 6. b

VELIKO OKO

Z neba jesensko sonce se smehlja,
na vrtu pa gospod deževnik zemljo nam rahlja.

Dan na dan pod rušo se znoji,
njegov trebušček pa pridno se redi.

Danes pa deževne kaplje male
iz podzemlja ven so ga prignale.

»Hura, čas je za pod tuš,
da ne staknem kakšno uš!«

Nadvse uživa, ko naenkrat
neznanec diha mu za vrat.

Gospod deževnik prestraši se zelo,
nad sabo zagleda veliko oko.

Oh, ne, srh ga spreleti.

Zeleni Marsovci na Zemljo so prišli!

Urno v svoj domek jo pobriše,
ne ve, da ustrašil se je fanta iz sosednje hiše.

Njegovo oko je veliko za dva,
saj znanstvenik pravi v roki lupo ima!

Andraž Renner, 4. a

MATEJINE ROŽE

Mateja sprašuje se,
kdo zaliva njene rožice.

Je to bratranec Mirt,
ki iz službe privihra
in rožice crklja.
Kaj pa prijateljica
Mica, ki zelo rada rožice
ima.

Roža moja najljubša stvar je,
saj tudi vrtnice imam in tulipane tam.

Hm, mogoče pa vem, kdo je.
Je to gospa pomlad, ki rada
rožice ima in jih v red spravlja?

Rože Matejine vesele so,
ker imajo svojo vodico,
da lahko živijo.

Tjaša Zaplotnik, 4. a

MOJE ROŽE

Čebelico Majo že od nekdaj zanima, zakaj so SONČNE ROŽE obrnjene proti soncu.

Je to nasmeh, ki osrečuje ljudi?

Je to barva, ki pomeni življenje?

Povedala vam bom, kaj sem odkrila:

To je nasmeh, to je barva, to je toplota sonca.

Alja Zara Draksler, 4. a

VODNE ROŽE

Sosedovega Janeza zanima, kdo zaliva
vodne rože,

ker rad bi šel v njihove kože,
se držijo vode, da dobil bi svobode.

Janez sumi čolnarsko Meto,
ki vesla celo leto, ta pozno spat gre,
domov komaj kdaj pride.

Na sumu je tudi ribič Janko,
ki včasih oropa banko,
na morju vesla in se valovom ne
preda.

Jaz pa vem resnico, kdo dela tako

potico,

to je stric Val, pomaga mu gospod Gal.

Lovro Dovžan, 4. a

OGNJENE ROŽE

Zakaj je tako vroče?
V Tržiču je poletje
in na vseh oknih so ognjene rože.

Kdo jih je polil?
Zdaj so ledene,
gasilci prihitijo in
celo mesto poškropijo.

Zakaj je v Tržiču zima?
Vsi otroci na saneh in smučeh
po bregu rinejo in se veselijo.



Ana Dolžan, 7. b

Glej, Mihec naš je tam,
že na sani rine in se po bregu porine,
a glej ga zlomka, na glavo se prekucne,
sneg mu gre za vrat
in spet bo pomlad!

Gal Meglič, 4. a

MOJA ROŽA

Ko zjutraj dvigne krogla se žareča,
prebudi se moja roža vsa dehteča.
Čeprav je prepletена, trnjava – bodeča,
je v soncu lepa, veličastna in bleščeča.

Če približaš se, je vsa dišeča,
čudovita – moja sreča.
Lepa, nežna in čuteča,
moja vrtnica rdeča,
kot večerna zarja plameneča.

Vsak dan se na vrt odpravim,
da jo vidim in pozdravim.
Ko pogled jo moj poboža,
ji zavida vsaka roža.

Enya Kenda, 4. a

MOJE ROŽE

Neki fini deček imel je rože ognjenke,
ni jih zalival,
ne čez dan, ne čez noč.
Nato začel je sumiti,
da soseda Marta,
kar naprej jih zaliva.
Potem je pomislil še na soseda Grega,
če jih zaliva.
A v resnici ponoči prihaja hudič,
ki z vedrom lave,
zaliva jih.



Andraž Renner, 4. a

ŽIVLJENJE SE SPREMINJA VSAK TRENUTEK

Bila je pomladanska sredo. Ob medli svetlobi, ki je prihajala izpod napol spuščenih okenskih rolojev in dežnih kapljicah, ki so enakomerno potrkavale ob okna, bi najraje ostala v topli, sicer smrdljivi postelji, ampak žal se to ni uresničilo, saj je pred vrati že čakala vrsta premraženih brezdomcev.

Vstala sem, oblekla svojo rjavo jakno, zgrabila torbo ter se odpravila v peklenski svet. Jutro je bilo hladno in zrak je bil oster. Mimo mene so hiteli ljudje, kolone avtomobilov so se počasi pomikale po ulicah. Še vedno utrujena, vendar dobro naspana sem se usedla na bližnjo klop v prečudovito zelenem parku. Ker je bilo še

prezgodaj, da bi se odpravila na železniško postajo, saj se varnostniki še vedno niso odpravili domov, sem razmišljala o svojem preteklem življenju. V mislih sem premlevala dogodke, ki so mi zaznamovali življenje. V mislih se mi je vrtel film preteklosti. Začel se je z lepim sobotnim jutrom. Z družino smo sedeli pri zajtrku. Bili smo utrujeni od dolge poti, saj smo se ravno vrnili z Milana domov v Slovenijo. Oče je namreč že leto dni služboval v Milanu. Veselili smo se vikenda, ki ga bomo preživeli skupaj. Sestra se je šolala v Sloveniji, jaz in mami pa sva bili z očetom v Milanu. Pred mano je bil teden, ko bom spet po dolgem času videla moje sošolce. Kajti z njimi sem odhajala v šolo v naravi. Po zajtrku smo se odpravili po nakupih. Med potjo je oče dobil SMS sporočilo, da se mora nujno zgledati v milanski vojašnici. Nemudoma smo se morali vrniti domov. Mami je bila v dvomu, ali naj ostane doma ali naj se odpravi z očetom, saj cesta ni bila ravno fantastična. Odšla sta. S sedem let starejšo sestro sem ostala doma zaradi prihajajoče šole v naravi. Zvečer nisem morala zaspiti, kar čutila sem, da je nekaj narobe. Ponoči me je prebudil zvok stacionarnega telefona. Zdelo se mi je zelo čudno. Le kdo bi nas klical ponoči? Odšla sem do telefona in ga dvignila. Zaslišal se je strog in močan moški glas: »Dober večer, s policijske postaje Tržič kličem. Bi se lahko oglasili pri nas, imam slabo novico«. S tresočim glasom sem mu pritrdila ter pripomnila, da se bova s sestro oglasili čez 15 minut. Takoj sem zdrvela v spodnje prostore ter jo zbudila. In čez 15 minut sva se že peljali v sestrinem avtomobilu. Še sanjalo se nama ni, kaj naju čaka. Vstopili sva. Jaz sem morala počakati v predprostoru, saj naj novica zame ne bi bila primerna. Seveda sem zaradi radovednosti vlekla na ušesa, ujela sem naslednje besede, prometna nesreča ... udeleženi štiri avtomobil ... starša ... in za konec beseda, ki mi je v trenutku spremenila življenje ... mrtva. Kot raketo me je odgnalo iz policijske postaje, kljub kričanju policista in sestre ter naravnost domov. Odklenila sem vrata ter pobrala nekaj najnujnejših stvari in vso privarčevano žepnino. Odšla sem do avtobusne postaje ter tam kupila vozovnico do Trsta. Na srečo je bil kmalu odhod, saj bi me drugače policisti že našli. Vozili smo se kar nekaj časa, dokler nismo prispeli do Trsta. Najprej smo se ustavili na tamkajšnjem letališču Marco Polo, potem pa je sledila še železniška postaja. Z zadnjimi evri sem kupila železniško vozovnico do Milana. Po eni uri čakanja sem se usedla na nočni vlak. Nekaj časa sem opazovala

okolico, nato pa zadremala. Zbudila sem se nekaj metrov pred postajo. Ker nisem imela več denarja za podzemno železnico, sem se podala na pot kar peš. Prehodila sem 10 kilometrov, ko sem prišla šele do prvega mesta. Malo sem se spočila ter nadaljevala pot. Čeprav sem bila žejna, lačna ter potrebna tuša, sem hodila dalje. Prispela sem na do hiše, ki smo jo imeli v najemu ter pozvonila. Ni bilo odziva, tudi senčila so bila zaprta. Ponovno sem pozvonila pri vratih. Še vedno ni bilo odziva. Kaj pa zdaj? Sosedov ni bilo doma. Pot do vojašnice pa je bila ponovno zelo dolga. Tam so se namreč skrivali moji zadnji upi, da sta starša še živa. Najprej sem potrebovala vodo in spanec, da bi pot lahko nadaljevala. Največji problem je bil, kako priti do tega. Ni bilo druge rešitve, kakor da vlomim v hišo staršev. Razmišljala sem, kje bi najlažje prišla v hišo. Po premisleku pa se je začela akcija. Najprej sem preplezala ograjo, potem je sledil podvig na garažno streho in na koncu previdno, da me slučajno ne bi kdo opazil, sem s svojo torbo razbila steklo na oknu in vstopila v hišo. Bila je hladna, zato sem prižgala peč ter pogledala v hladilnik. Mmm... namaz, marmelada, topljen sir. Še kruh in pojedina se je začela. Ko sem se nasitila, sem v torbo dodala nekaj hrane, take ki se ne pokvari, če je nimaš v hladilniku. Dodala sem še nekaj plastenk vode ter z vrečko prekrila razbito okno. Odšla sem v zgornje prostore ter se zaprla v svojo sobo, jo zatemnila ter legla v posteljo. Zaspala sem v minuti. Naslednje jutro sem se zbudila okoli 9. ure z upanjem, da razbitega okna ni opazil še nihče. Odklenila sem sobo ter stekla naravnost v kopalnico. Stopila sem pod hladen tuš ter si umila zobe. Stekla sem iz hiše. Previdno sem splezala čez ograjo ter odšla novim nevarnostim naproti. Hodila sem in hodila, a vojašnice ni bilo na spregled. Za minutko sem se usedla na bližji robnik, vendar sem zaradi grdih pogledov mimoidočih kmalu vstala in nadaljevala pot. In kmalu se je pred mano prikazala vojašnica in s tem tudi srečanje z vratarjem. Še sreča da sem znala malo italijansko, tako sva se z vratarjem dobro razumela. Ko je klical v sektor, v katerem je delal oče, me je bilo strah, čutila sem neopisljiv občutek, saj je bilo to moje zadnje upanje. In prišel je trenutek resnice, ko je vratar s piskajočim glasom izdaval, da mojega očeta žal ni v službi. Prevzel me je obup in postala sem panična. Nisem vedela, ali naj se odpravim nazaj do hiše, kar sama odidem do policijske postaje, ali se nekako izmuznem na vlak in se odpeljem nazaj v Ljubljano.

Izbrala sem zadnjo in se ponovno peš odpravila na postajo. Med hojo sem si prepevala. Hitro sem prišla do železniške postaja. Vstopila sem s strahom. Pogledala sem na tablo, kjer je bil napisan vozni red. In glej ga zlomka, čez 10 minut odpelje vlak v Trst. Pohitela sem na tir, kjer je vlak že čakal. Pred odprtimi vrati je stal pregledovalec kart. Stisnilo me je pri srcu. Zakorakala sem mimo njega, vendar ni šlo. Zagrabil me je za ramo in povlekel nazaj ter rekel: »Karta!« ter pomolil roko. Nekaj časa sem okrevala nato pa počasi z roko segla v torbo ter ven izvlekla svojo staro karto. Pomolila sem mu jo. Kar hitro sem jo iztrgala iz rok ter kot blisk odhitela na vlak. Ko sem se usedla, sem si končno lahko oddahnila ter se skozi okno zazrla v daljavo. Pot je minila kot bi mignil. Zdaj me je čakala zahtevnejša naloga. Vsaj tako sem mislila. Izstopila sem z vlaka in odhitela do avtobusa. Pred njemu je bila gruča ljudi. Prispela sem do njih ter se pomešala mednje. Z njimi sem vstopila na avtobus, ne da bi voznik opazil, da nisem pokazala karte. Pripeljali smo se v moje mesto. Ljubljana je bila razsvetljena, avtomobili in kolesarji so drveli sem in tja, sirene reševalnih avtomobilov so zavijale, da je rezalo skozi ušesa, klošarji so pobirali svoj davek in šele takrat sem se zavedala, da sem jaz ena izmed njih. Odhitela sem do bloka z naslovom Na jami 3 ter pozvonila na zvoncu, kjer je med šolanjem stanovala moja sestra. Ni bilo odziva. Odšla sem v park Tivoli, kjer sem se usedla na klopec, utrujena od dolge vožnje, prepotena ter z vodo v čevlju sem se počutila grozno. Pogledi ljudi, ki so prihajali mimo, me niso motili. Nisem vedela, kje prespati. Noč se je bližala, jaz pa na ulici. Ponovno sem se odpravila do bloka. Pogledala sem v okno, za katerim se je skrivala soba moje sestre. Zagledala sem luč, ki jo je razsvetljevala. Ponovno sem pozvonila ter pogledala v okno. Zagledala sem majhen, ljubek obraz, ki je kmalu izginil. Zdaj se mi je posvetilo. Prodala je stanovanje, moje stvari pa dala v smeti. Odšla sem do smetnjaka ter videla nekaj mojih stvari in nazadnje pa sem zagledala kitaro, na katero sem igrala že od majhnih nog. Vzela sem jo ter zdrvela na Tromostovje. Usedla sem se kar na tla ter nastavila vrečko za denar. Zaigrala sem svojo najljubšo pesem in ne boste verjeli, da sem uživala kot še nikoli prej. Po končani pesmi sem pogledala vrečko. Ta je bila do polovice napolnjena s kovanci. Bila sem tako presenečena, obenem pa tudi tako vesela, da si bom lahko po dolgem času privoščila topel sendvič ter vroč napitek.

Obraz mi je kar žarel od sreče in s tem so ljudje dokazali, da jim ni vseeno ter da imajo dobro srce v sebi. Hvala vam, da ste mi pomagali.

Ura je že 11.00. Počasi sem vstala in se odpravila iskat več sreče drugam. Tako rada bi imela družino ter dokončala šolo, saj jo za delo nujno potrebujem. To so moje sanje, vendar bo resničnost drugačna.

Eva Papler, 8. a

LEJLIKA LEPA

Pod skalo mogočno je dekle smrčalo,

a lepo kot roža sveta.

Vsak jo pogleda, vsak se ustavi,

vsak reče ji solza srebra.

Ve, da je lepa, ve, da je fina,

počuti se kot sladka malina.

Vsak jo povabi na Mamutov ples,

a vsakmu' odreče, kot da gre zares.

Vsako sekundo okrog se ozre,

saj išče fanta svojih sanj, ki peljal bi jo na tramvaj.

Mora imeti lepe oči, frizuro, da obraz se topi,

najbolj pozorna na »six peke« je, saj tam zasenči meje vse.

Ura odbila polnoč bo kmalu, ko ona plesalca izbira si še.

Prsti na nogi srbijo jo zlo', saj koraka naredila še ni v slovo.

Jo očka povpraša, kje plesalca ima.

Lejlika lepa zavije z očmi, minuto zatem že v spanju smrči.

Očka ves jezen se jo trudi buditi',

a kaj hočeš, ko plesat je moral it.

Že se zasliši rock&roll »muska«,

kmalu zatem že všečna ruska.

Vsi se smejiijo, vsi se potijo,

noge domov jim ne hitijo.

Noben se ne joka, noben ne tožari,

Lejlika sama stoji ob tiari.

Lejlika zala želi že oditi,

ko pri mizi zaleti se v junaka,

takega silaka, da je večji od vodnjaka.

Lejlika zala z zaljubljenimi očmi se mu prepusti in se ji na plesišče
mudi.

On jo prime in k sebi privije.

Njegova gibčnost privlači vse oči,

najbolj pa Lejline ženskosti.

Plesni koraki so top, tako kot njegov skok,

vsi se čudijo, Lejli pa se zobki smejiijo.

Lejla pokaže svoje hip-hoparske gibe,

a vsi so pozorni le na tresljaje njene ritke.

Lepi ji fantič naslednje pove:

»Lejlika zala, tebi gorje! Kvariš mi ugled, kar že pesem pove!«

Ona presliši, salto naredi,

»slajd« naprej, nazaj, kot da nič ni.

Izjavi fantiču: »Preljubi plesalec, ti laskaš mi,

a kmalu ura odbila bo tri. «

»Kaj mi to mar? « izjavi ji.

»Plesala bova, četudi ti ni! «

Lejlika pleše, se z fantičem vrti,

kmalu se ji v glavi zvrtili.

Fantič jo položi v ležečo pozo,

zraven potoči eno solzo.

Da ji jesti, piti in gleda jo,

misli si: »Uf, nje lepota me zasenči,

prevzame me, da pozabim jesti.«

Fantič zaljubljen reče ji: »Hej, kako si?«

Ona od ljubezni zastrmi in ne odgovori,

a kmalu zatem se že smeji.

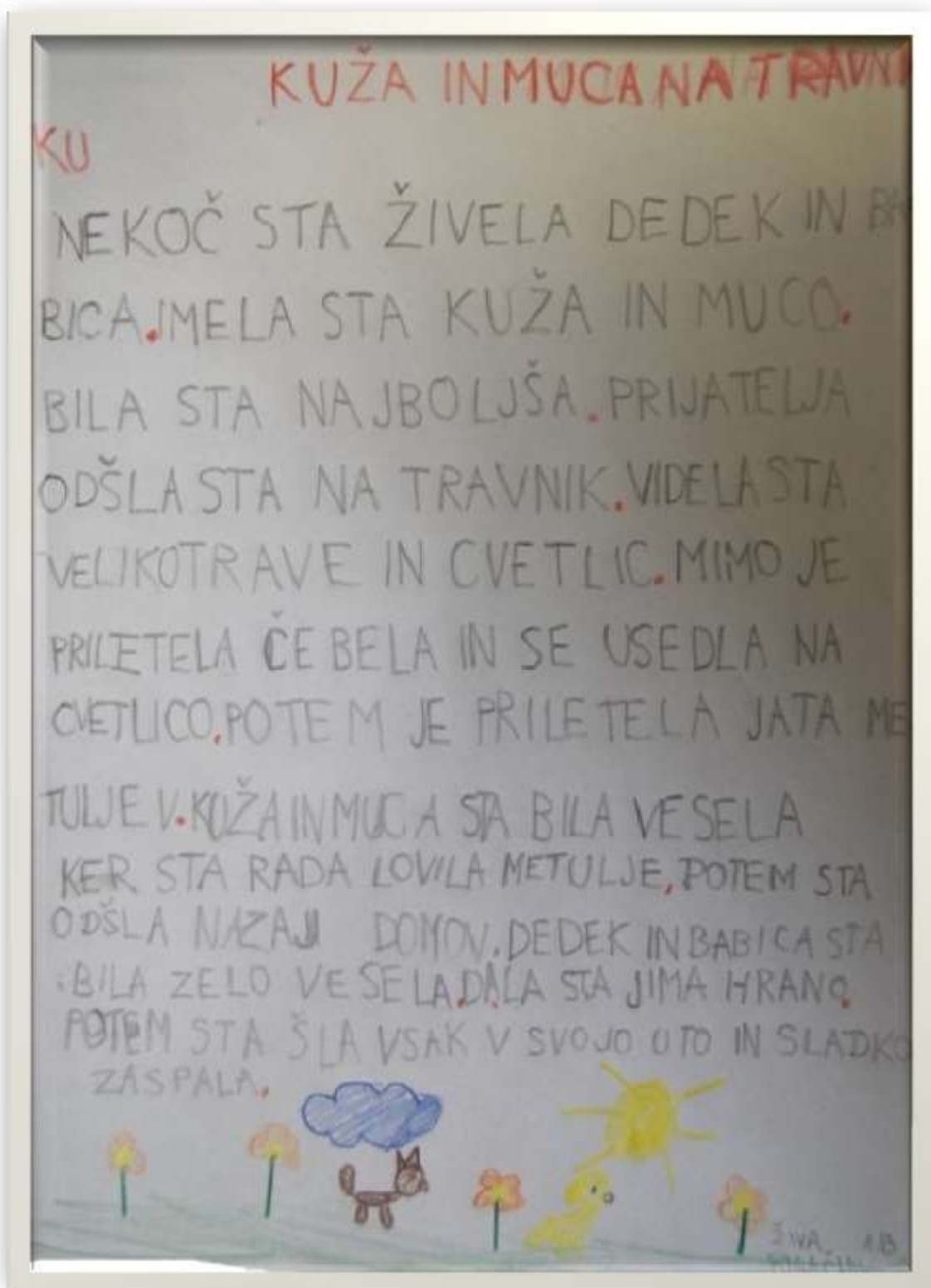
Dosti zdaj plesa imata oba,

zato odpravita se v avto rdeč brez strehe,
misleč, da sta čisto brez pregrehe.
Vozita se po ovinkih sem ter tja, na poti se zaletita v drevo
in zletita v vodo.

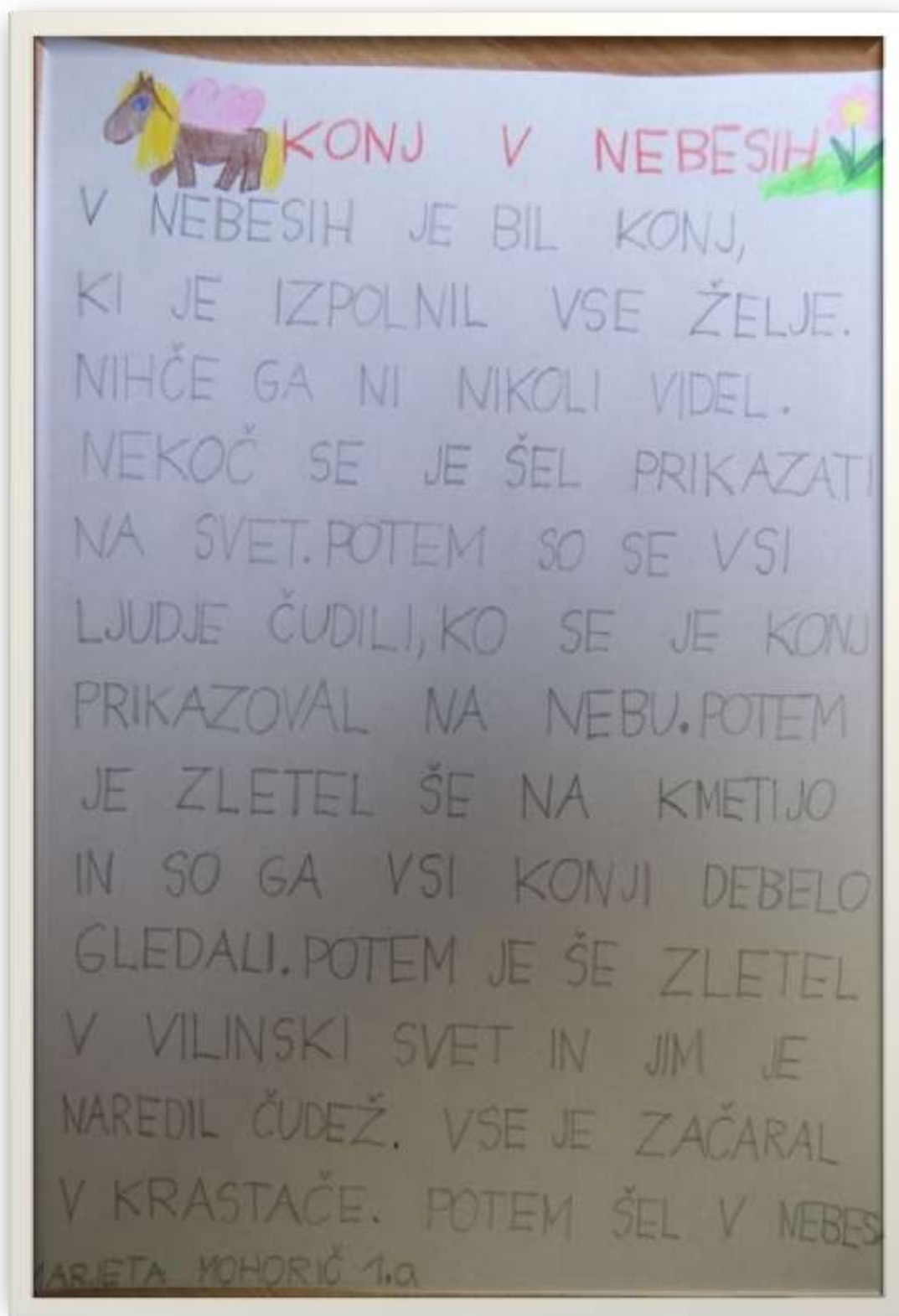
Naslednji dan v časopisu je objavljeno,
da zaljubljenca zaradi prometne nesreče
potonila sta, zato se nikoli več nista vrnila.
Smrt povzročena je bila, čolnarji naj bi videli oba,
natrosili govorice okrog,
da žalostna smrt ju je pričakala.

Tjaša Konc, 8. a

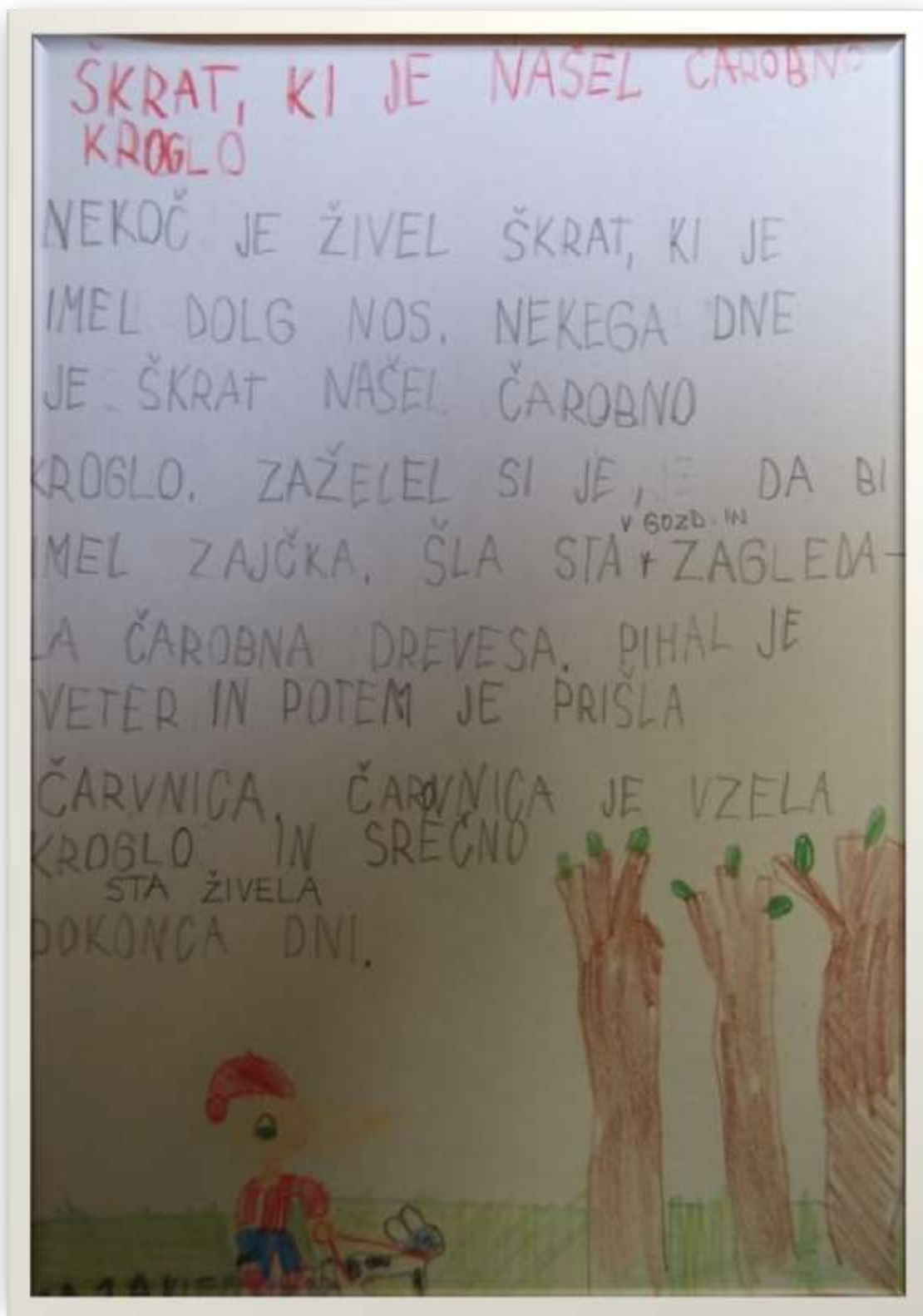




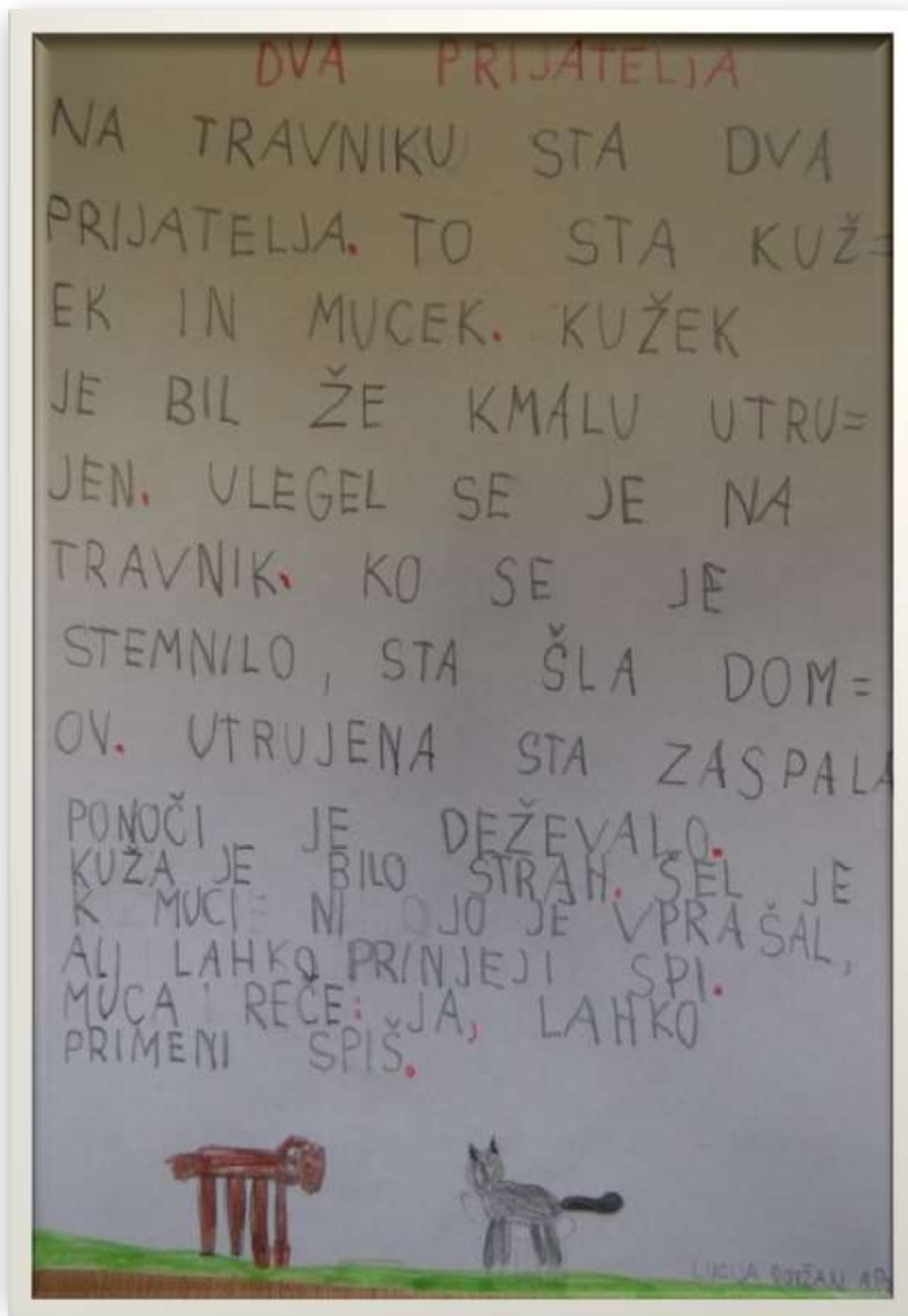
Živa Pogačnik, 1. b



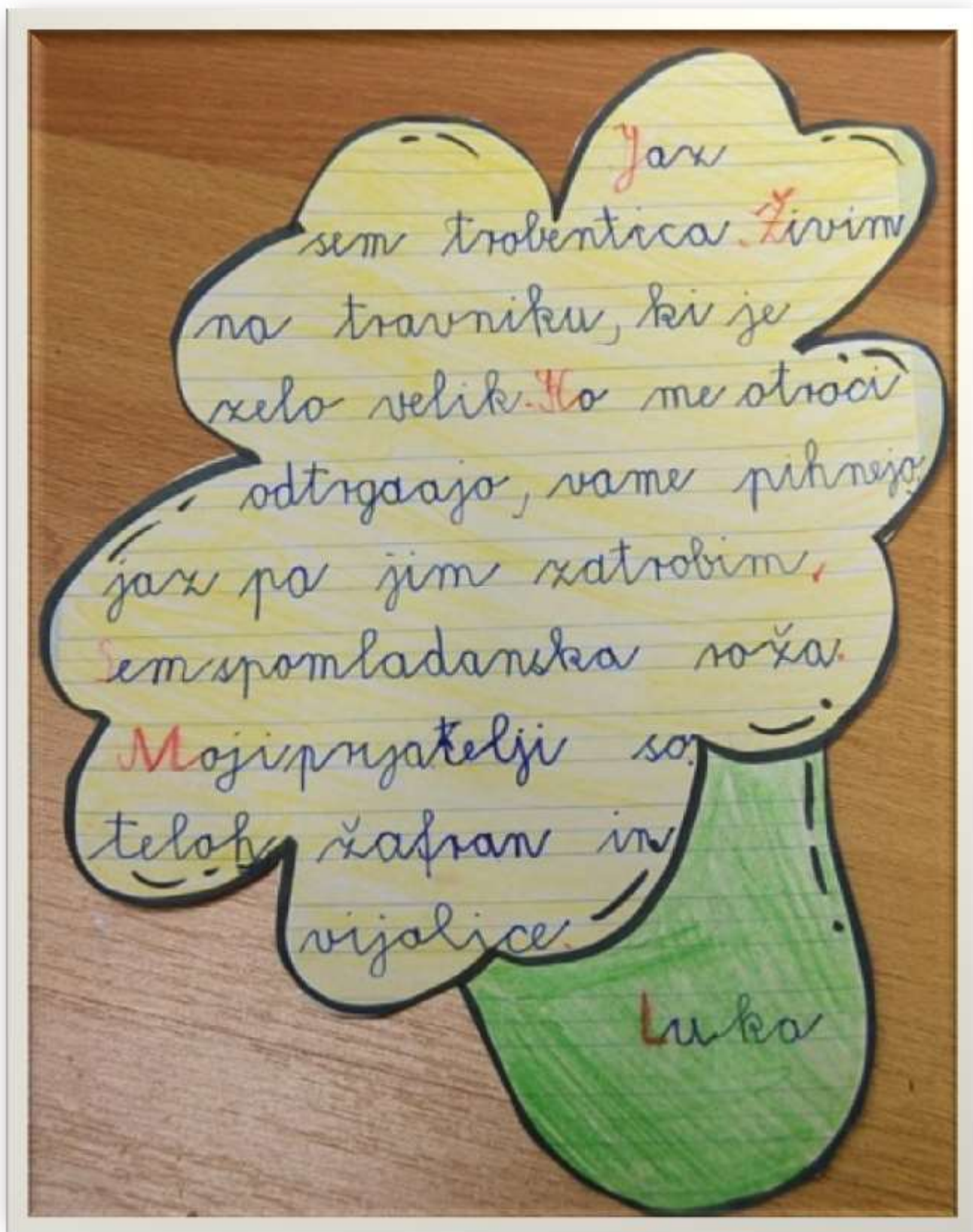
Marjeta Mohorič, 1. a



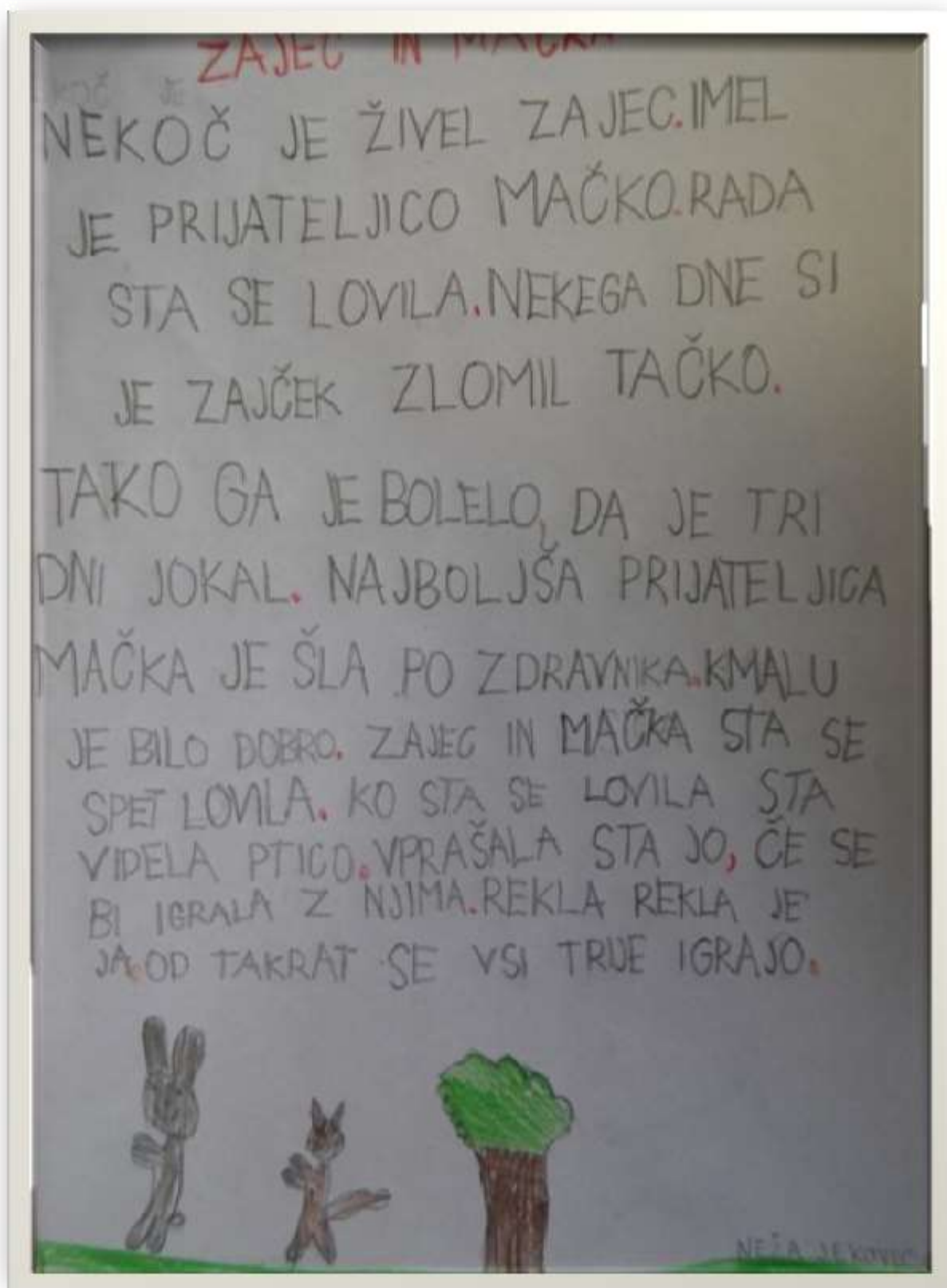
Iza Klemenc, 1. a



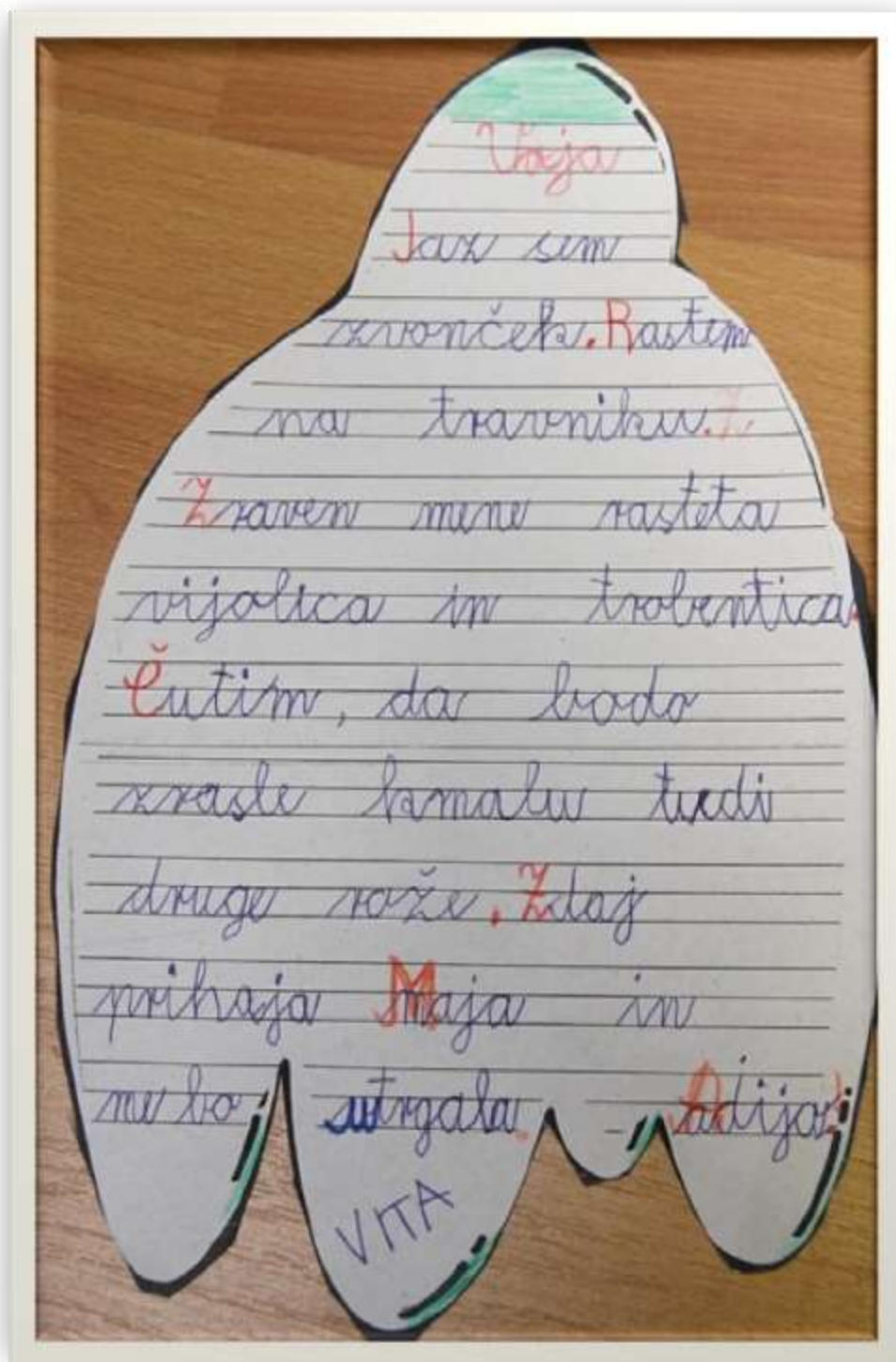
Lucija Dovžan, 1. b



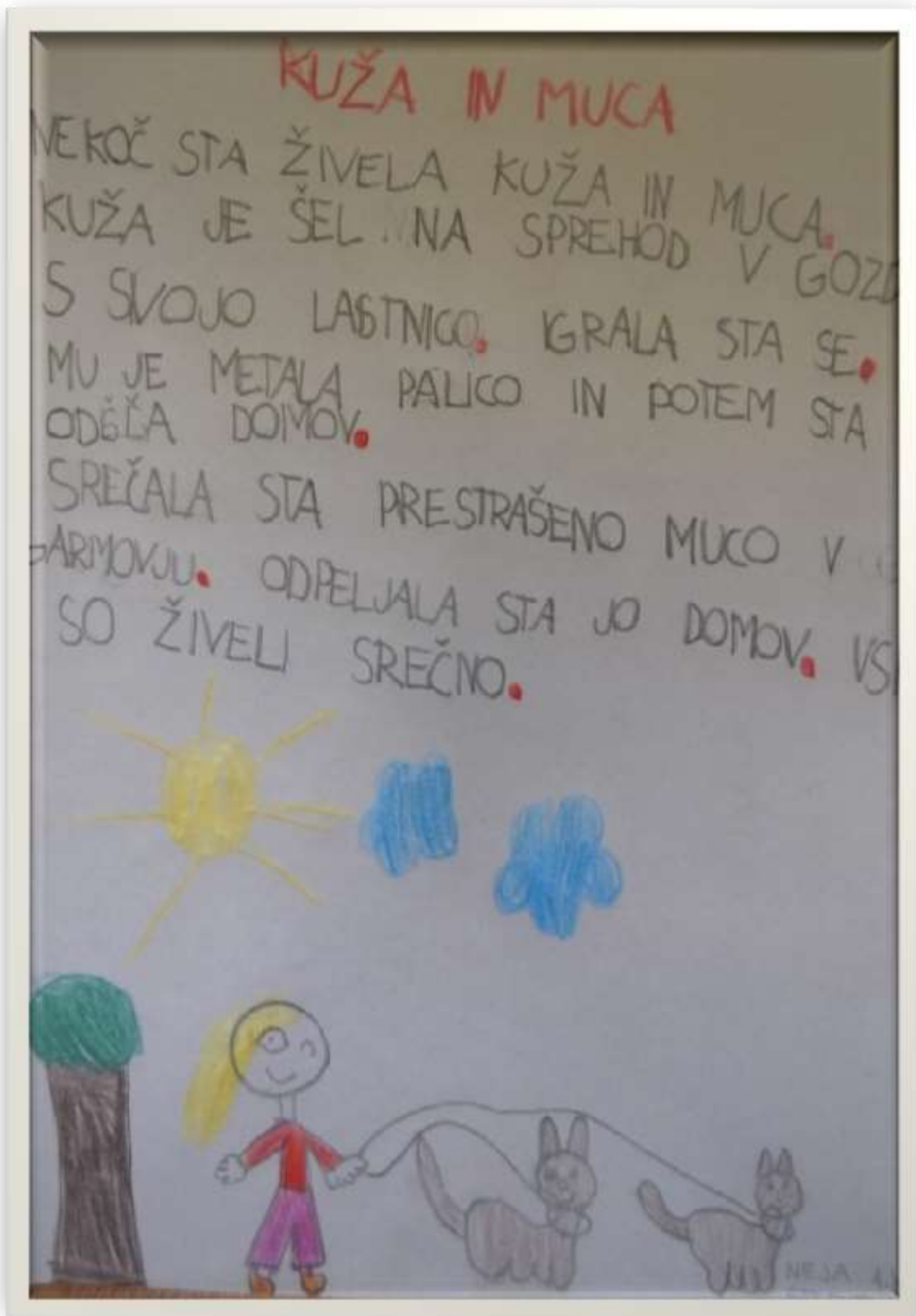
Luka Škrjanc, 2. b



Neža Jekovec, 1. b



Vita J. Wilfan, 2. b



Neja Stegnar, 1. b